

Dizertační práce se zabývá krizí jazyka na přelomu 19. a 20. století. Tuto krizi sleduje v textech autorů židovského původu a zvláště se soustředí na koncept překladu, který tito autoři chápou jako zásadní moment při utváření kulturní a etnické identity. Překlad se tak stává teoretickým modelem pro pochopení a umělecké zpracování této krize.

Spisovatelé jako Hugo von Hofmannsthal, Fritz Mauthner, Franz Kafka a Walter Benjamin se potýkali s problémem, že jazyk není schopen postihnout hlubší filosofické souvislosti; místo toho nabízí pouze náhodnou reprezentaci empirické a sociální skutečnosti. Selhání jazyka proto znamenalo, že například rodný jazyk nemá žádnou podstatu, žádnou nezcizitelnou identitu, nýbrž je již sám o sobě překladem neznámého textu z cizího, nesrozumitelného jazyka. Jazyk je mocným nástrojem k udržení národních a kulturních celků. Tím, že autoři ukazují jeho sílu, ale zároveň i vysoce problematický charakter, vyzývají ideologické konstrukty jako německý antisemitismus zvnitřku, v samé lingvistické struktuře antisemitismu.

Franz Kafka a Walter Benjamin vytvořili podobná pojetí překladu založená na nemožnosti překladu – pohyb proti hegemonickým strukturám moci, jenž měl popřít nacionalisticky chápanou němčinu jako kulturní lingua franca. Franz Kafka komplikuje a vyvrací představu, že jidiš je možno přeložit do němčiny a naopak. Německy mluvící umělci a intelektuálové tak mohli zpochybnit status němčiny jako jedinečného, původního jazyka, a vytvořit novou, silnou německo-židovskou kulturní identitu, založenou na kontingenci a hybriditě.